

Pôstne sestry a bratia!

Lukáš: 15, 25-32 Starší syn bol na poli. Keď sa vracal a približoval k domu, počul hudbu a tanec. I zavolať si jedného zo sluhov a vyzvedal sa, čo je to. A ten mu povedal: Prišiel ti brat a otec zabil vykrmené teľa, že ho dostal zdravého. Nato sa tento nahneval a nechcel vojsť. Ale otec vyšiel a prehováral ho. On však odpovedal otcovi: Pozri, koľko rokov ti slúžim, a nikdy som neprestúpil tvojho rozkazu. Ale nikdy si mi nedal ani kozliatko, aby som sa veselil s priateľmi. Keď však prišiel tento tvoj syn, ktorý ti prehýril majetok, zabil si mu vykrmené teľa. Ale otec mu povedal: Dieťa moje, ty si vždy so mnou, a všetko, čo mám, je tvoje. Ale patrilo sa nám veseliť a radovať. Lebo tento tvoj brat bol mŕtvy a ožil. Bol stratený a našiel sa.

Dnes vstupujeme do podobenstva o stratenom synovi v momente, keď sa mladší syn vracia domov, aby zanechal svoj deštruktívny životný štýl
Na scénu prichádza ďalšia postava, jeho starší brat.

A v tomto staršom bratovi pôsobí čosi odpudivé.
Nedokáže prísť na oslavu návratu svojho brata.
Nedokáže sa preniesť cez to, aké je to celé nespravodlivé.

To, čo sa tu odohráva, objasňuje úryvok z eseje, ktorú napísala Dorothy Sayersová už v 40. rokoch 20. storočia:

*ZÁVISŤ nenávidí pohľad na šťastie iných.
Začína položením si pomerne prijateľnej otázky:
Prečo by som sa nemal tešiť z toho, čo si užívajú druhí?*

*Končí sa ale požadovačnou otázkou:
Prečo by sa iní mali tešiť z toho, z čoho sa ja tešiť nemôžem?*

Starší syn si myslí, že mu otec ukrivdil.
Závidí a je urazený.
Porovnáva svoj život so životom mladšieho brata a od toho momentu sa všetko začína uberať nesprávnym smerom.
Nepoznáme jeho meno, ale mohlo by znieť: „Urazená spravodlivosť.“

A s troškou odvahy môžeme povedať, že tento brat je predchodcom sociálnych sietí.
Existuje totiž súvislosť medzi používaním sociálnych sietí a nárastom závidi a depresie.

Zaujímavá štúdia hovorí:
*Dôvod, prečo Facebook u ľudí vyvoláva pocit spoločenskej izolácie, spočíva čiastočne v porovnávaní.
Do tejto pasce padáme tak, že sa počas prezerania cudzích časových osí porovnáваме s inými, pričom hodnotíme, či sa im vyrovnáme.
Faktor porovnávania na sociálnych sieťach vedie k žiarlivosti.
Väčšina ľudí priznáva, že pohľad na exotické dovolenky iných a dokonale sa správajúce deti známych, vyvolávajú závistlivé pocity.*

Žiarlivosť potom človeka nabáda prezentovať svoj život ako lepší a vešať vlastné príspevky, ktoré budú v iných ľuďoch vyvolávať závisť.

Tak vzniká nekonečný kruh vzájomného predbiehania sa a žiarlivosti.

Zdá sa, že niečo zo staršieho brata je v nás všetkých, bez akejkoľvek výnimky.

Toto je desaťtisíce rokov stará vec.

Internet však dal tomu nevídaný priestor, aký tu nikdy predtým nebol, a závisť sa rapídne šíri.

Plná závisť a urážok okrem internetu – osobitne sociálnych sietí, je aj politika.

Väčšinou jej vládne vlastný záujem, záujmy osobitných záujmových skupín a so spoločným dobrom veľa spoločného nemá...

Keď si závisť rozoberieme na drobné kúsky, môžeme povedať, že v prvej fáze prináša čosi ako depresiu:

Stav, v ktorom si uvedomíme:

Môj život nie je taký dobrý ako tvoj.

Potom prichádza čosi ako urazenosť:

Prečo by si ty mal mať niečo, čo nemám ja?

Urazenosť neskôr degraduje na nenávisť a celú spoločnosť s jej kultúrou napokon charakterizuje slovné spojenie : „Urazené ego“.

Psychológovia to volajú „ internetový efekt straty zábran.“

Morálne pravidlá, ktoré spoločnosť budovala celé tisícročia, sú rúcané faktormi ako: anonymita, neviditeľnosť, nedostatok autority, absencia komunikácie v reálnom časopriestore.

A toto presakuje z mobilných telefónov do všetkých oblastí života.

To, čo sme doteraz povedali, nechce byť sociologická kritika spoločnosti.

Nám ide o to, aby sme vytvorili v sebe priestor pre Boha, aby sme sa očistili od odpadu a aby sme väčšmi precítili to duchovné, nebeské.

Starší brat v príbehu nedokáže prijať otcovu štedrosť, hoci je ona v tej chvíli obrátená voči tomu mladšiemu.

Starší zostáva uzavretý, oddelený závesom pozornosti voči svojmu ja, voči svojmu egu.

Toto je skryté nebezpečenstvo, toto je tvrdošijný život ega.

EGO. Vyvýšené Ja, nepodriadené a nepodrobené Kristovmu vplyvu, ktorý chce pôsobiť v nás.

Postupom času si ego v našom vnútri vztyčuje svoje teritórium, aby dostalo to, čo chce, aby usporiadalo svet podľa vlastných požiadaviek.

Život ega ... život, ktorý sa ľahko urazí, a zároveň sa vyžíva v urážaní.

Život ega.

Nemá rád, keď ho niekto predbehne na diaľnici.

Nemá rád, keď ho niekto opravuje, keď niekto kritizuje jeho spisovateľský výkon, jeho varenie.

Uchováva si záznamy utrpených krívd.

Život ega, sústredený na to, aby veci fungovali teraz a hneď.

Ego, ktoré zatemňuje našu schopnosť uvedomovať si Pána Boha.

Ego, ktoré je biednym a prázdny bohom....

Čo teda možno robiť, aby sme mali v sebe omnoho viac Neba?

Čo teda robiť, aby sme menej rozmaznávali toho malého / veľkého tyrana, ktorým naše ego je?

Možno by bolo dobré trénovať sa v schopnosti oslobodiť sa od kultúry porovnávania, závidi a urazenosti.

Modliť sa, prosiť za úspech iných ľudí, sústreďovať na nich väčšiu pozornosť.

Obdivovať, že vedia niečo väčšmi ako ja, že majú niečoho viac ako ja, a byť za to Bohu vďačný. Tešiť sa z ich úspechu, z ich šťastia.

Keď takýmto spôsobom odtiahneme záves vlastného ega, zistíme, že Pán Boh je priamo za závesom a nás ohromí, akú úľavu v tej chvíli pocítíme. AMEN